

første Talere i denne Sag. Desværre ser jeg, at jeg ikke ganske kan nøjes med dette, efter hvad vi nu have hørt af den sidste ærede Taler, det ærede Medlem for 3dje Kreds (Tolderlund). I og for sig fandt han jo, at der var nogen Rimelighed for, at denne Bane kom til Stede, hvad der jo ogsaa har vist sig deri, at Rigsdagen har vedtaget en Lov, hvorefter Banen er given, og at denne Lov ligeledes er bleven sanktioneret af Hans Majestæt Kongen. Det gælder her som allerede udtalt af de to foregaaende ærede Talere slet ikke om nogen ny Banes Vedtagelse. Denne Bane er fastslaaet gennem Lov. Det hele indskrænker sig til det ganske simple Spørgsmaal, om man skal forhøje det sædvanlige Tilskud, som er givet i Loven af 8de Maj 1894, nemlig Halvdelen til tre Fjerdedel. Det er det simple Spørgsmaal, et Spørgsmaal, som ikke synes at kunne kræve nogen lang Overvejelse. Man maatte der kunne komme til et bestemt Resultat, enten man vilde eller ikke; thi der kræves jo ingen ny Oplysninger til at lette en Overvejelse af dette Spørgsmaal. Det er saa simpelt som vel muligt: Vil man ganske undtagelsesvis her forhøje Statens Tilskud til $\frac{3}{4}$ eller ikke? Ved Overvejelsen heraf kommer det jo an paa adskillige Momenter, hvoraf de fleste allerede ere anførte af de to første ærede Talere, og derfor vil jeg, hvad jeg beder om Undskyldning for, ikke kunne undgaa at komme til en noget trættende Gentagelse. Jeg skal dog bestræbe mig for at indskrænke denne Gentagelse til det mindst mulige. Det første Moment, der fremstiller sig, naar man skal bedømme, om man skal forhøje dette Tilskud, er Spørgsmaalet om det er nødvendigt. I saa Henseende tror jeg, at alle, der kende Forholdene maa indrømme, at hvis denne Bane i Virkeligheden skal blive en Realitet, saa er det nødvendigt. Den ærede sidste Taler indrømmede jo ogsaa, at han gerne vilde tro, at ellers kom der ingen Bane. Den højt ærede Indenrigsminister har jo ogsaa erkendt det, thi ellers vilde han ikke have forelagt dette Lovforslag, som jeg vil tillade mig at bringe ham min Tak for. Amtmanden, Formanden for Tisted Amtsråd, vedkommende Egn's Amtsråd har jo efter Bemærkningerne ogsaa fuldt ud erkendt Nødvendigheden af, at dette Tilskud forhøjedes, hvis der overhovedet skal komme en Bane til Stede, saaledes som Loven af 8de Maj 1894 tilsigter; han har endogsaa sine Tvivl om, hvorvidt det vil lykkes at faa denne Bane, selv om Statens Tilskud

forhøjes til $\frac{3}{4}$. Dette Moment, Nødvendigheden af Tilskuddets Forhøjelse, forekommer det mig altsaa, der ikke kan være Tvivl om. — Der kommer saa et andet Moment til, og det er vel særlig det, der har været det ledende for den ærede sidste Taler, det er, om man ikke her kommer ind paa et Skraaplan, som han udtrykte sig, om man ved her at forhøje Tilskuddet ud over det sædvanlige kommer ind paa et Skraaplan, som kan være meget farligt og drage Konsekvenser efter sig, som senere kunne blive ubehagelige. I saa Henseende maa jeg sige, at jeg ligesom det ærede Medlem altid frygter for en Handling, der kan drage Konsekvenser efter sig; men paa den anden Side turde det ogsaa være givet, at der er ingen Regel uden Undtagelse, og at det jo tit er saa, at en lille Undtagelse netop bekræfter Regelen, det er jo gamle kendte Ting. Her foreligger et rent Undtagelsestilfælde, som man ikke vel kan tænke sig vil komme til at foreligge ved nogen af de paa samme Lov af 1894 tilbagegaaende Jærnbaner. Jeg tør sige bestemt, at man ikke vil kunne tænke sig, at det samme Undtagelsesforhold vil være til Stede ved nogen af dem, og hvad Fremtidens Baner angaar, hvortil der jo først skal erhverves Lovgivningens Samtykke, tænker jeg, man i Øjeblikket godt kan lade dem ude af Betragtning. Det er derfor min fuldeste Overbevisning, at ligesom Nødvendighedsmomentet er ogsaa Undtagelsesmomentet til Stede, en Undtagelse, der er saa enestaaende, at det ikke let vil kunne findes ved noget andet Baneanlæg. Det er jo nemlig saa, at paa den ene Side er der Havet og Klitter i umiddelbar Nærhed af en stor Del af Banen, og paa den anden Side Limfjorden; det er altsaa et smalt Land, som skal gennemløbes.

Saa kommer for mig endnu et tredje Moment. Det er maaske allerede fremdraget af de foregaaende ærede Talere. Jeg har paa Grund af andre Forhandlinger været tvungen til ikke at følge deres Foredrag med den Opmærksomhed, jeg ønskede, men hvis det er fremdraget, tillader jeg mig dog paa ny at bringe det i Erindring. Det er det Moment, at Tisted Amt med Hensyn til Jærnbaner indtager en ganske ekseptionelt uheldig Stilling. Det er nemlig saa, at medens en stor Del af vore Egne — og deriblandt den Egn, som den ærede sidste Taler tilhører — have faaet deres Baner uden Tilskud fra vedkommende Egn, saa er der andre Egne rundt omkring i Landet, som have